

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Zlíně rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Danou Matoušovou jako samosoudkyní v právní věci žalobce města Vsetín, IČ 00304450, se sídlem Vsetín, Svárov 1080, proti žalovanému Doc. Ing. Mariánu LXXXXX, Ph.D., nar. XXXXX, bytem XXXXX, o zaplacení částky 33.784,- Kč s přísl.

t a k t o:

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 24.700,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně za dobu od 13. 6. 2015 do zaplacení.
- II. Soud zamítá žalobu v části, v níž se žalobce domáhal zaplacení částky 9.084,- Kč, úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 33.784,- Kč za den 12. 6. 2015 a z částky 9.084,- Kč za dobu od 13. 6. 2015 do zaplacení.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 199,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhal náhrady nákladů spojených s vyhledáním informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen z. č. 106/1999 Sb.), které vyhledal na základě žádostí žalovaného ze dne 17. 8. 2014, 16. 10. 2014 a 23. 10. 2014 (dále jen první, druhá a třetí žádost). Žalovaný žádal o sdělení, kolikrát byl

Městský úřad Vsetín ustanoven opatrovníkem nezletilých dětí v řízení o úpravu jejich výchovy, když otázka výchovného prostředí byla mezi rodiči dítěte sporná. Kolikrát v těchto případech navrhoval svěření dítěte do výchovy matky, kolikrát do výchovy otce a kolikrát navrhoval střídavou péči rodičů. Prvními dvěma žádostmi požadoval žalovaný tyto statistické informace za období 2012 – 2014 a poslední žádostí požádal o informace za období 2005 – 2011. Žalobce poskytnutí informací ve všech třech případech podmínil zaplacením nákladů za jejich vyhledání a poskytnutí spočívajících v poštovním ve výši 41,80 Kč za odeslání informací a v nákladech na zaměstnance, kteří informace pro žalovaného vyhledávali, účtovaných částkou 200,- Kč za hodinu práce dle Sazebníku úhrad za poskytování informací vydaného v souladu s nařízením vlády č. 173/2006 Sb. (dále jen sazebník). Informace za období 2012-2014 vyhledávali zaměstnanci 45 hodin, tzn., náklady na jejich vyhledávání žalobce vyčíslil částkou 9.000,- Kč (200,- Kč × 45 hodin). Náklady za vyhledání informací za období 2005-2011 vyčíslil částkou 24.700,- Kč (200 Kč × 123,5 hodiny). Vzhledem k tomu, že žalovaný první a druhou žádostí požadoval totéž, vyúčtoval mu žalobce shodně náklady ve výši 9.041,80 Kč (9.000 + 41,80). Výši nákladů potvrdil ke stížnostem žalovaného i Krajský úřad Zlínského kraje. Jelikož žalovaný vyúčtované náklady neuhradil, žalobce informace neposkytl a všechny tři žádosti žalovaného odložil. Dle žalobce pokud žalovaný žádá informace vyžadující nákladné vyhledávání a vynaložené náklady za vyhledání informací, které mu byly řádně oznámeny, bezdůvodně a svévolně nehradí a jen zbytečně maří čas zaměstnanců žalobce, zneužívá své právo na informace a je povinen hradit žalobci škodu spočívající v marně vynaložených nákladech na vyhledání a poskytnutí informací v celkové výši 33.784,- Kč (9.041,80 + 24741,80).

Žalovaný uvedl, že o informace poprvé požádal (první žádost) v souladu se závěry Ústavního soudu, který v nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2482/13 uvedl, že stěžovatel namítající nepřímou diskriminaci je povinen např. pomocí statistiky prokázat, že na první pohled neutrální kritérium má diskriminační dopady. Až poté se může důkazní břemeno přenést na protistranu. Žalovaný uvedl, že jako otec nezletilé Natálie LXXXXX, jejímž opatrovníkem v opatrovníckém řízení byl Městský úřad Vsetín, nabyl dojmu, že ho Městský úřad Vsetín diskriminuje kvůli pohlaví a chtěl si diskriminující přístup potvrdit či vyvrátit požadovanými statistickými informacemi. Právo na informace nezneužil, naopak postupoval dle návodu Ústavního soudu. Druhou žádostí se chtěl rychle domoci informací, které mu žalobce na základě první žádosti neposkytl. Informace už měl žalobce vyhledány a žádné nové náklady mu vzniknout nemohly, stačilo jen, aby je žalovanému poslal. Třetí žádostí hodlal získat statistické informace za delší období, aby statistika byla vypovídající a nezpochybnitelná. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž nezakládá oznámení o výši úhrady povinnost žadatele náklady uhradit. Je jen informací, jaké náklady si opatření informací vyžádá, přičemž žadatel má možnost zvážit, zda informace za vyúčtovanou úhradu bude požadovat či nikoliv s vědomím, že nezaplatí-li úhradu, nebudou mu poskytnuty. Žalovaný tak dle svého názoru jen využil svého práva informace za úhradu požadovanou žalobcem odmítnout, protože nesouhlasil jak s postupem žalobce, tak i výši vyúčtovaných nákladů, které dle něj byly vyčísleny nepřezkoumatelným způsobem. Proto se rozhodl požadovanou úhradu za vyhledání a poskytnutí informací nezaplatit a rozhodnutí o odmítnutí žádostí napadnout správní žalobou.

Mezi účastníky byl skutkový stav nesporný. Ted nebylo mezi nimi sporu, že žalovaný požádal třikrát o informace k otázce, jak často Městský úřad Vsetín v opatrovnických řízeních navrhuje svěřeni dítěte do péče (dříve výchovy) otce, matky a jak často navrhuje střídavou péči rodičů. Nejprve dvakrát požadoval informace za období 2012 až 2014 a naposledy požádal o informace za období 2005 až 2011. Žalobce informace vždy vyhledal (poprvé až poté, kdy jeho rozhodnutí o odmítnutí žádosti zrušil odvolací orgán) a protože jejich vyhledávání bylo časově náročné, požadoval náhradu nákladů za jejich vyhledání a odeslání. V prvních dvou případech ve výši 9.041,80 Kč (45 hodin vyhledávání po 200,- Kč za hodinu dle sazebníku a poštovné 41,80 Kč za doporučenou zásilku s požadovanými informacemi), v posledním případě požadoval žalobce úhradu ve výši 24.741,80 Kč (123,5 hodiny vyhledávání po 200,- Kč za hodinu dle sazebníku a poštovné 41,80 Kč za doporučenou zásilku s požadovanými informacemi). Proti oznámení o výši úhrady podal žalovaný stížnost, nadřízený orgán žalobce však výši úhrady vždy potvrdil. Ani poté žalovaný úhradu nezaplatil a žalobce jeho žádosti odložil. Všechna tři rozhodnutí o odložení žádosti žalovaný napadl správní žalobou projednávanou u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 51/2015, kterou požaduje rozhodnutí o odložení stížností zrušit a žádostem o informace vyhovět. O žalobě správní soud dosud nerozhodl.

Mezi účastníky tak bylo sporné právní posouzení věci. Konkrétně, zda v žalobě popsané počínání žalovaného žádajícího opakovaně o informace, aniž by byl ochoten zaplatit náklady s jejich vyhledáním a poskytnutím spojené, je šikanózním výkonem práva zakládajícím právo na náhradu škody či nikoliv.

V projednávané věci soud aplikoval zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění (dále jen o. z.), neboť ke zneužití práva žalovaným, které dle tvrzení žalobce mělo založit právo na náhradu škody, došlo v roce 2014, tedy za účinnosti tohoto právního předpisu (viz ust. § 3028 odst. 1 o. z. a ust. § 3079 odst. 1 o. z. a contrario).

Dle ust. § 2909 o. z. škůdce, který poškozenému způsobí škodu úmyslným porušením dobrých mravů, je povinen ji nahradit; vykonával-li však své právo, je škůdce povinen škodu nahradit, jen sledoval-li jako hlavní účel poškození jiného.

Dle ust. § 2 odst. 1 z. č. 106/1999 Sb. povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Dle ust. § 3 odst. 1 z. č. 106/1999 Sb. žadatelem pro účel tohoto zákona je každá fyzická i právnická osoba, která žádá o informaci.

Dle ust. § 17 odst. 1 z. č. 106/1999 Sb. povinné subjekty jsou v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Dle odstavce 3 téhož ustanovení v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým

způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Dle odstavce 4 téhož ustanovení nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle [odstavce 3](#), ztrácí nárok na úhradu nákladů. Dle odstavce 5 téhož ustanovení poskytnutí informace podle [odstavce 3](#) je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.

V souladu s ust. § 2909 o. z. lze činit žalovaného odpovědným za škodu pouze v případě, že výkonem práva na informace sledoval hlavně poškození žalobce. Žalovanému nelze upřít, že na poskytnutí informací měl právo, byť požadoval velké penzum informací a jejich vyhledání bylo časově náročné (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 1 As 141/2011). Jinými slovy žádal-li žalovaný žalobce o informace, vykonával své právo. Potud lze s žalovaným souhlasit. Právo na náhradu škody vzniká pouze v případě, že lze výkon práva posoudit jako šikanu, což předpokládá úmysl primárně výkonem práva způsobit jinému újmu (zneužít své právo ke způsobení škody jinému). Jiný cíl (předvídaný právní úpravou) nesleduje škůdce dopouštějící se šikany vůbec nebo jen v zanedbatelné míře.

Žalovaný uvedl, že prostřednicím požadovaných statistických informací chtěl poukázat na nepřímou diskriminaci na základě pohlaví, které se dopouští Městský úřad Vsetín jakožto opatrovník nezletilých dětí v řízeních o výchově (nyní péči) o nezletilé děti. Potud je jeho cíl legitimní zejména, pokud je soudu z úřední činnosti známo, že žalovaný jako otec Natálie LXXXXX navrhuje u zdejšího soudu změnu výchovného prostředí své dcery a požaduje její svěření do střídavé péče či své výlučné péče, čemuž se matka dítěte brání. Opatrovníkem dcery žalovaného je právě Městský úřad Vsetín a žalovaným požadované informace tak mohly být součástí jeho argumentace v opatrovnickém řízení. V průběhu řízení žalobce netvrdil, že by žalovaný již v minulosti informace obdobného charakteru požadoval. Nelze tak z ničeho usuzovat, že by žalovaný první žádostí sledoval hlavně šikanu žalobce. Měl důvod informace požadovat, měl na ně právo a z ničeho nevyplývá, že by byl schopen předvídat, že žalobce bude požadovat úhradu za vyhledání informací, což, jak z ust. § 17 odst. 1 z. č. 106/1999 Sb. vyplývá, je jeho právem nikoliv povinností. Současně žalovaný nemohl předvídat, že náklady na vyhledání informací vzniknou, tedy že žalobce informace skutečně vyhledá dříve, než bude jisté, zda žalovaný náklady s tím spojené zaplatí (požadované náklady na vyhledání a poskytnutí informací není žadatel povinen platit).

Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje postup žalobce, když nejprve informace vyhledal a teprve poté žalovaného vyzval k jejich úhradě, tzn., náklady na vyhledání informací vynaložil, aniž by bylo zřejmé, zda je žalovaný uhradí. Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým byla dosud platná úprava hrazení nákladů za poskytnutí informací do zákona č. 106/1999 Sb. zakotvena, je zcela v dispozici povinného subjektu, zda oznamovací povinnosti dle ust. § 17 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb. využije a pokud se rozhodne úhradu za vyhledání a poskytnutí informací požadovat, kdy to oznámí žadateli. Dle ust. § 17 odst. 3 citovaného zákona je limitován pouze tím, že tak musí učinit před poskytnutím informace, což žalobce učinil a dodržel i lhůty stanovené k poskytnutí informací (lhůty byly v souladu s ust. § 14 odst. 7 písm. b) z. č. 106/1999 Sb. prodlouženy). Lze přisvědčit žalobci, že pokud je vyžadováno, aby se žadatel před poskytnutím informací dozvěděl výši požadované úhrady, včetně informací, co konkrétně je v ní zahrnuto a jakým

způsobem povinný subjekt k požadované částce dospěl, lze stěžít požadavkům na zdůvodnění výše úhrady nákladů dostát dříve, než jsou náklady vynaloženy. Do té doby se vždy může jednat jen o více či méně přesný odhad nákladů, přičemž po žadateli lze požadovat úhradu skutečných nikoliv odhadovaných nákladů. Postup žalobce při poskytování informací je tak logickým promítnutím právní úpravy v praxi poté, kdy zákon upustil od možnosti hradit náklady za poskytnutí informací zálohově. Postupu žalobce tak nelze dle názoru soudu nic vytknout, což však nic nemění na tom, že tento postup nemusel žalovaný jakožto žadatel o informace při první žádosti předvídat a stěžít by mu tak bylo možné přičítat k tíži, že když se dozvěděl, že žalobce bude požadovat úhradu a v jaké výši, že využil svého práva a požadované náklady nezaplatil, informace tudíž nedostal a žalobce tak náklady vynaložil marně.

Ani žalobce netvrdil, že by žalovaný byl povinen požadované náklady uhradit, tzn., že by oznámení požadované výše úhrady nákladů zakládalo povinnost žalovaného je platit. Protiprávní jednání žalovaného spatřoval žalobce v tom, že poté, kdy již věděl, že žalobce požaduje úhradu nákladů za hodiny strávené vyhledáváním informací a poštovné za jejich odeslání, přičemž tyto nehodlal hradit, přesto požadoval vyhledání informací ještě většího rozsahu, když současně věděl, že žalobce informace vyhledává a vznikají mu tak nemalé náklady, které nemusí hradit.

Nelze dle názoru soudu na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, že první žádostí žalovaný sledoval zejména šikanu žalobce a jeho primárním zájmem (úmyslem) bylo žalobce poškodit, když nemohl vědět, že žalobce neposkytne informace zdarma, že bude požadovat náklady za práci spojenou s jejich vyhledáním a zejména, že informace vyhledá dříve, než bude mít najisto postaveno, že je žalovaný náklady uhradí. Zavinění škůdce je nutno posuzovat k okamžiku, kdy se protiprávního jednání dopouští a je nutno vycházet ze skutečností, které mu byly v té době známy. Nelze tak na úmysl žalovaného usuzovat ze skutečností, které vyšly najevo až po podání první žádosti. Za této situace nelze žalovanému přičítat úmysl způsobit žalobci škodu spočívající v nákladech na vyhledání informací, o nichž nic bližšího nevěděl. První žádost o informace tak nelze považovat za šikanózní výkon práva a nezakládá právo na náhradu škody.

Byť žalovaný požadoval tytéž informace i druhou žádostí, je nutno zavinění (úmysl žalovaného šikanovat žalobce) posuzovat ve vztahu k jeho první žádosti, neboť na základě ní žalobce informace vyhledával a vznikla mu škoda. Poté, kdy žalovaný požádal o tytéž informace znovu, pouze jejich úhradou podmínil poskytnutí informací, aniž by mu náklady znovu vznikly (informace již vyhledány byly). V souvislosti s druhou žádostí tak žalobci žádná škoda nevznikla a chybí zde příčinná souvislost mezi jednáním (druhá žádost) a vznikem škody (vynaložením nákladů). Předpoklady pro vznik odpovědnosti žalovaného za škodu spočívajících v nákladech vynaložených na vyhledání a poskytnutí informací za roky 2012-2014 ve výši 9.041,80 Kč tak nejsou splněny ani v souvislosti s druhou žádostí.

V odlišné situaci byl žalovaný v době, kdy podával poslední žádost. Učinil tak poté, kdy žalobce odmítl jeho úvahu vyjádřenou v druhé žádosti, v níž uvedl, že protože požaduje informace, které už žalobce má (vyhledal je na základě první žádosti), je povinen informace poskytnout zdarma, neboť mu v souvislosti s druhou žádostí již žádné náklady nevznikají.

Popsané obcházení zákona a jeho smyslu žalobce netoleroval a poskytnutí informací požadovaných druhou žádostí taktéž podmínil úhradou nákladů vynaložených na jejich vyhledání a poskytnutí (viz shora). Žalovaný tak při podání třetí žádosti, kterou požadoval informace ještě většího rozsahu než první žádostí, věděl, že žalobce považuje vyhledávání informací na základě jeho žádostí za mimořádně rozsáhlé ve smyslu ust. § 17 odst. 1 z. č. 106/1999 Sb. a požaduje náhradu nákladů, které na práci zaměstnanců vyhledávajících informace vynakládá. Věděl taktéž, že hodinová sazba za rozsáhlé vyhledávání informací je stanovena v čl. III sazebníku vydaného žalobcem v souladu s nařízením vlády č. 173/2006 Sb., který žalobce zveřejňuje na svých webových stránkách, a činí 200,- Kč na hodinu. Touto hodinou sazbou žalobce násobí počet hodin strávených zaměstnanci vyhledáváním informací. Vedle nákladů na vyhledání informací si žalobce účtuje poštovné dle sazebníku České pošty, s. p. ve výši 41,80 Kč za odeslání informací. Všechny tyto informace byly obsaženy v oznámení o výši požadované úhrady za poskytnutí informací, které žalobce žalovanému jak v souvislosti s první, tak druhou žádostí zaslal a doručil do vlastních rukou. Všechna oznámení (ze dne 9. 10. 2014, 29. 10. 2014 a 15. 12. 2014) tak mají veškeré zákonem stanovené náležitosti (ust. § 17 odst. 3 z. č. 106/1999 Sb.). Vyplývá z nich, výše úhrady i jak k této částce žalobce dospěl a jaké skutečnosti zohlednil. Namítal-li žalovaný, že neměl k dispozici výkaz práce zaměstnanců vyhledávajících informace, tedy evidenci hodin, které zaměstnanci vyhledáváním informací strávili, namítal tím, že součástí oznámení nebyly listiny prokazující v oznámení uvedené skutečnosti. Povinností subjektu povinného informace poskytnout však je výši nákladů zdůvodnit, nikoliv ji žadateli prokázat. Vyzýval-li soud žalobce k doplnění žaloby ohledně požadované výše škody, tak právě proto, že v žalobě byla žalovaná částka na rozdíl od obou oznámení pouze vyčíslena, nikoliv zdůvodněna.

V době podání třetí žádosti žalovaný současně věděl, že žalobce nejprve informace, které po něm žalovaný požaduje, vyhledá a až teprve, když je zřejmé, jaké náklady a v jaké výši si vyhledání informací vyžádá, vyzve žalovaného k jejich úhradě s tím, že úhradou nákladů poskytnutí informací podmíní. Žalovaný si byl taktéž vědom, že odvolací orgán (Krajský úřad Zlínského kraje), takto vyčíslenou náhradu nákladů potvrdil. Pokud tedy žalovaný, jak tvrdil ve svém vyjádření k žalobě, neměl o informace za požadovanou úhradu zájem, výše úhrady mu připadala nepřiměřeně vysoká (u jednání žalovaný uvedl, že by byl ochoten zaplatit maximálně 5.000,- Kč) a byl přesvědčen, že žalobce při poskytování informací nepostupuje dle zákona (jeho rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná) neměl žádný racionální důvod požadovat třetí žádostí informace stejného charakteru za ještě delší období, když náklady kvůli všem uvedeným pochybnostem hradit nehodlal a informace mu tak poskytnuty být nemohly. Musel si na základě zkušeností z předchozích dvou žádostí být vědom, že tyto náklady budou ještě vyšší (období je delší a informace starší) a žalobce jejich úhradou poskytnutí informací podmíní. Jestliže s výši požadovaných nákladů a způsobem jejich vyčíslení nesouhlasil, nebylo řešením podávat další a další žádosti. Výši nákladů a způsob jejich vyčíslení přezkoumá ke stížnosti žadatele nadřízený orgán povinného subjektu, což se stalo, a potvrdí-li jejich výši, má žadatel možnost požadované náklady zaplatit a poté žalovat na vydání bezdůvodného obohacení nebo nezaplatit a proti rozhodnutí o odložení žádosti brojit správní žalobou. V obou případech výši požadované úhrady přezkoumá soud (viz rozhodnutí zvláštního senátu sp. zn. Konf 115/2009). Podáváním žádostí opakovaně a rozšiřováním období, za které informace požaduje, změny postupu žalobce a snížení výše požadovaných nákladů žalovaný dosáhnout nemohl, čehož si byl dobře vědom,

což vyplývá i z obsahu stížností proti oznámení požadované výše úhrady, v nichž uvedl, že od Krajského úřadu Zlínského kraje zastání nečeká, neboť postup žalobci poradil, ale obrátí se na správní soud. Jak vyplývá z žaloby, která je projednávána u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 51/2015, správní žalobu proti všem třem rozhodnutím o odložení žádosti skutečně podal. V situaci, kdy žalobce podmínil úhradou nákladů na vyhledání a poskytnutí informací již první dvě žádosti, nemělo smysl, pokud žalovaný s výší požadované úhrady a způsobem jejího určení nesouhlasil a platit ji nehodlal, podávat žádost další. Z vyjádření žalovaného k žalobě je zřejmé, že žalovaný si uvědomoval neřešitelnost situace pro žalobce, který na jeho žádosti musel reagovat, přičemž on jakožto žadatel měl právo volby, zda požadované náklady zaplatí nebo ne a rozhodne-li se je nezaplatit, nemá ho žalobce k jejich úhradě jak donutit. Všechny shora popsané skutečnosti vedou soud k závěru, že žalovaný vzniklé situace využil a hlavním motivem podání třetí žádosti bylo „přinutit“ žalobce vyhledat požadované informace, přestože náklady na jejich vyhledání platit nehodlal. Byl přesvědčen, že ho k úhradě nákladů žalobce přinutit nemůže (viz citace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve vyjádření žalovaného k žalobě) a půjdou tak k jeho tíži (on sám je neuhradí). Žalovaný neuvedl žádný racionální důvod, proč ještě dříve, než odložení dvou předchozích žádostí na základě správní žaloby přezkoumal správní soud a žádnou změnu v postupu žalobce očekávat nemohl a on sám požadované náklady na vyhledání informací hradit nehodlal, o informace třetí žádostí vůbec žádal, když mu muselo být zřejmé, že za této situace je stejně nedostane. Motivem třetí žádosti tak nemohly být informace a vysvětlení žalovaného, že informací prvními dvěma žádostmi požadoval málo (myšleno za krátké období), byť ve skutečnosti neměl informace žádné, soud nepřesvědčilo a neuvěřil mu.

Současně je-li žalovaný přesvědčen, že Městský úřad Vsetín jakožto orgán sociálně-právní ochrany dětí zastupující nezletilé děti v řízeních o svěřeni do péče diskriminuje jeho (řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. P 207/2012) a další otce, protože nepodporuje péči otců o děti, měl i motiv žalobce poškodit a využít situace, která dle jeho přesvědčení skýtá příležitost poškodit žalobce, aniž mu hrozila jakákoliv sankce. Negativní až nepřátelské naladění žalovaného ve vztahu k žalobci je zřejmé ze všech jeho podání, která ve vztahu k němu činí, a současně žalovaný nesčetněkrát zopakoval, že on realizuje své právo na informace a žalobce na něj nemůže. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný nejenže věděl, že vyžádáním informací, za jejichž vyhledání a poskytnutí nehodlá zaplatit, žalobci způsobí újmu spočívající v marně vynaložených nákladech, ale tuto újmu způsobit chtěl, byla hlavním motivem jeho jednání (úmyslné zavinění). Motiv získat informace v případě třetí žádosti, když předchozí dva pokusy k získání informací nevedly, primárním důvodem k podání žádosti mohl být jen stěží. Byly tak naplněny zákonné předpoklady pro vznik odpovědnosti žalovaného za škodu vzniklou žalobci šikanózním jednáním (ust. § 2909 o. z.)

Škoda, která žalobci šikanózním jednáním vznikla, spočívá v nákladech, které v souvislosti s třetí žádostí vynaložil. Žalobce požadoval v souvislosti s třetí žádostí k náhradě 24.700,- Kč jakožto náklady na vyhledání informací, které vyčíslil v souladu se sazebníkem, tedy částkou 200,- Kč za každou hodinu, kterou zaměstnanci vyhledáváním informací strávili. Žalobce vysvětlil, že částka 200,- Kč odpovídá nákladům na práci zaměstnanců žalobce, přičemž vycházel ze statistických údajů za rok 2010 (výkaz o úplných nákladech za rok 2010), v němž zaměstnával 221 osob, přičemž náklady na platy (62.781 tis.

Kč) a náklady vynaložené na sociální a zdravotní pojištění (24.506 tis. Kč), školení (1.096 tis. Kč) a pracovní oděv a obutí zaměstnanců (482 tis.) činily 88.865 tis. Kč. Lze s žalobcem souhlasit, že veškeré započítané náklady lze považovat za náklady důvodně vynaložené na zaměstnávání zaměstnanců, kteří jsou za svou práci odměňováni, žalobce jakožto zaměstnavatel za ně odvádí pojistné na sociální a zdravotní pojištění, hradí náklady na jejich vzdělávání nezbytné pro výkon práce a k zajištění bezpečnosti práce je jim v zákonem stanovených případech povinen poskytovat pracovní oděvy a obutí. Při 221 zaměstnanci a 2.087 pracovních hodinách ročně (40 pracovních hodin týdně × 4,348 průměrný počet týdnů v měsíci × 12 měsíců v roce) činí náklady na hodinu práce jednoho zaměstnance 192,67 Kč ($88.865.000/221/2.087=192,67$). Vzhledem k tomu, že se jedná o náklady na práci za rok 2010 a o informace žalovaný žádal v roce 2014, nelze částku 200,- Kč považovat za nepřiměřenou, neboť platy ve veřejné správě každoročně rostou. Žalobce současně předložil výkaz hodin, které jednotliví zaměstnanci strávili ve dnech 2. 12 – 12. 12. 2014 vyhledáváním informací požadovaných třetí žádostí, jejichž součet činí 123,5 hodiny × 200,- Kč = 24.700,- Kč. Počet hodin strávených vyhledáváním informací měl soud za dostatečně prokázány předloženým výkazem práce, proto pro nadbytečnost zamítl návrh žalobce na provedení výslechu Mgr. Aleny BXXXXX, vedoucí odboru sociálních věcí Městského úřadu Vsetín, k prokázání doby strávené zajišťováním informací k třetí žádosti žalovaného (nejen vyhledání požadovaných informací ve spisech ale i vyhledání a shromáždění spisů samotných). Prodloužení lhůty k poskytnutí informací nebylo předmětem přezkumu v projednávané věci, proto soud považoval výslech Mgr. BXXXXX k této otázce za nadbytečný.

Náklady na vyhledávání informací tak žalobce požadoval nejen důvodně, ale i ve správné výši, proto soud žalobě ohledně částky 24.700,- Kč vyhověl.

Žalobce dále požadoval zaplacení částky 41,80 Kč představující poštovné za odeslání informací požadovaných třetí žádostí. Mezi účastníky však nebylo sporné, že žalobce žalovanému požadované informace neposkytl, protože nezaplatil požadovanou úhradu. Poštovné za odeslání informací tak žalobce nevynaložil. Škoda ve výši 41,80 Kč mu tedy nevznikla a soud žalobu ohledně této částky zamítl stejně jako ohledně částky 9.041,80 Kč, což byly dle žalobce náklady na vyhledání informací dle první žádosti, kterou však soud, jak výše zdůvodnil, nepovažoval za šikanózní výkon práva a předpoklady pro náhradu škody tak v tomto případě splněny nebyly.

Vedle jistiny se žalobce domáhal i zaplacení zákonného úroku z prodlení z žalované částky od 12. 6. 2015 do zaplacení. Splatnost náhrady škody nebyla účastníky dohodnuta ani stanovena právním předpisem a náhrada škody tak byla splatná na výzvu žalobce, přičemž žalovaný byl povinen plnit bez zbytečného odkladu (ust. § 1958 odst. 2 o. z.). Žalobce vyzval žalovaného k zaplacení náhrady škody dopisem ze dne 4. 5. 2015, který mu byl doručen 13. 5. 2015, a požadoval zaplacení do 30 dnů od doručení výzvy. Třicetidenní lhůta k zaplacení marně uplynula dnem 12. 6. 2015, tedy až počínaje dnem 13. 6. 2015 je žalovaný prodlení se zaplacením. Soud tak v souladu s ust. § 1970 o. z. přiznal žalobci úrok z prodlení ve výši stanovené nařízením vlády č. 351/2013 Sb., tj ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů (8,05 %) z přiznané částky 24.700,- Kč za dobu od 13. 6. 2015

do zaplacení a ve zbytku (za den 12. 6., kdy žalovaný ještě nebyl v prodlení, a ze zamítnuté částky zcela) žalobu ohledně úroku z prodlení zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. Žalobce byl ve věci úspěšný ze 73 % a příslušelo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení v poměrné výši (73 % - 27 %). Výrokem II tak soud zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení ve výši 199,- Kč odpovídající 46 % z částky 433,- Kč představující jízdné za cestu žalobce ze Vsetína do Zlína a zpět (74 km) vozidlem Renault Thalia RZ XXXXX při kombinované spotřebě benzínu 95 oktanů 6 l/100 km a ceně 35,90 Kč/1 litr (ust. § 4 písm. a) vyhl. č. 328/2014 Sb.) a sazbě 3,70/1 km (ust. § 1 písm. b) vyhl. č. 328/2014 Sb.). Ve zbytku se žalobce práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Brně, pobočka ve Zlíně, prostřednictvím Okresního soudu ve Zlíně.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím dobrovolně a včas splněna může se oprávněná strana domáhat nařízení výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Ve Zlíně dne 13. října 2015

Mgr. Dana Matoušová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Věra Kosečková